

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ІСТОН

Усі кричать.

Якби я не був у шоку — не кажучи вже про те, що п'яний як чіп, — може, і зміг би розрізнити викрики, пов'язати їх із певними голосами, розібрати в'їдливі слова та злісні звинувачення, що їх кидають навколо.

Але прямо зараз усе звучить як одна нескінченна звукова хвиля. Симфонія злості, хвилювання і страху.

— ...провина твого сина!

— Чорта з два!

— ...висунути звинувачення...

— Істоне.

Ховаю обличчя в руки і тру очі своїми мозолистими долонями.

— ...взагалі тут?.. Мали вивести тебе в кайданах, сучий ти сину... знущання...

— ...би подивитися, як намагаєшся... не боюся тебе, Каллуме Рояле. Я окружний прокурор...

— Помічник окружного прокурора.

— Істоне.

Мої очі пересохли та сверблять. Упевнений, що ще й кров'ю налиті. Вони завжди такі, коли я в хлам.

— Істоне.

Щось ударяє мене у плече, й один голос пробивається крізь інші. Різко підводжу голову та бачу, як моя зведена сестра дуже занепокоєно мене розглядає.

— Ти вже три години сидиш непорушно. Поговори зі мною, — м'яко благає Елла. — Дай знати, що ти окей.

Окей? Як я можу бути окей? Подивіться, що відбувається, бляха-муха. Ми у приватній кімнаті очікування міської лікарні Бейв'ю — Роялам не потрібно чекати з рештою смертних у справжньому відділенні невідкладної допомоги. Ми скрізь отримуємо особливе ставлення, навіть у лікарні. Коли минулого року мого старшого брата Ріда штрикнули ножом, його повезли в операційну так, ніби перед ними був сам президент, і без вагань забрали чергу на операційний стіл у когось, хто потребував цього більше. Але ім'я Каллума Рояла важливе в цьому штаті. Та що там, у країні. Усі знають мого батька. Усі його бояться.

— ...кримінальні звинувачення проти твого сина...

— Твоя, блядь, донька відповідальна за...

— Істоне, — знову просить вона.

Не зважаю на неї. Зараз її для мене не існує. Нікого з них. Елли. Тата. Джона Аякше. Навіть мого молодшого брата Соєра, якому щойно дозволили долучитися до нас після того, як наклали кілька швів на скроню. Серйозна ДТП, а Соєр відбувся подряпиною.

Тоді як його брат-близнюк...

Що?

Якби ж я, бляха, знав. Ми, відколи приїхали в лікарню, ще не отримували звітів про стан Себастіана. Його закривавлене понівечене тіло відвезли на каталці, а його сім'ю запроторили в цю кімнату чекати новин про те, живий він чи мертвий.

— Якщо мій син не виживе, твоя донька поплатиться за це.

— Ти хоч упевнений, що він твій син?

— Ти сраний козел!

— Що? Мені здається, усім твоїм хлопцям не завадить зробити тести ДНК. Може, прямо зараз? Ми й так у лікарні. Буде не дуже складно взяти кров і підтвердити, хто із хлопців Роял — а хто — О'Таллоранівське поріддя...

— Тату! ЗАТКНИСЯ!

Розлючений голос Гартлі пронизує мене, як ніж. Інші, може, зараз для мене й не існують, але не вона. Вона три години сидить у кутку кімнати. Теж не промовила і слова. До цієї миті. Тепер вона звелася на ноги, її сірі очі палають люттю, а голос високий і сповнений звинувачення, коли кидається на свого тата.

Взагалі не розумію, навіщо тут Джон Аякше. Він терпіти не може свою доньку. Вислав Гартлі до школи-інтернату. Не пустив її жити в будинок, коли вона повернулася в Бейв'ю. Горланів на неї сьогодні ввечері, сказав, що вона більше не частина його сім'ї, та погрожував вислати її молодшу сестру.

Але коли швидка забрала Гартлі, близнюків і їхню дівчину, містер Аякше першим рвонув у лікарню. Може, хотів переконатися, що Гартлі нікому не розповість про те, який він шмат лайна.

— Що ти взагалі тут робиш? — кричить мої думки Гартлі. — Я не постраждала в аварії! Зі мною все чудово! Ти мені тут не потрібен, і я *не хочу* тебе тут бачити!

Аякше кричить щось у відповідь, проте я не зважаю. Надто зосереджений на Гартлі. Відколи її автівка зіштовхнулася з «ровером» близнюків біля маєтку її тата, вона наполягала, що з нею все гаразд. Звісно, не мені — ніт, у мій бік вона й не зиркнула. Не звинувачую.

Це я зробив. Зруйнував сьогодні її життя. Через мої дії вона сіла в ту машину саме тоді, коли близнюки на шаленій швидкості заходили в поворот. Якби не була замученою, може, побачила б їх раніше. Може, Себастьян не був би... мертвим? Живим?

Бляха-муха, де ж новини?

Гартлі далі стверджує, що не пошкодилася, і парамедики, звісно, погодилися, бо, перш ніж відпустили в кімнату очікування, обстежили її, але прямо зараз їй, видно, не дуже добре. Вона ледь помітно погойдується на ногах. У неї задишка. А ще вона блідіша за стіну позаду, від чого формується приголомшливий контраст між її шкірою та чорним вугільним волоссям. Утім, на ній немає і краплі крові. Жодної. Від цього мені дещо легшає, бо Себастьян був у ній увесь.

До горла підступає жовч, коли в голові проноситься кадр з аварії. Уламки розбитого лобового скла по всьому асфальту. Тіло Себастьяна. Червона калюжа. Верески Лорен. Доновани вже забрали її додому, слава богу. Дівчина постійно кричала: від прибуття в лікарню й до моменту, як поїхала з неї.

— Гартлі, — чується тихий Еллін голос, і я знаю, що моя зведена сестра помітила блідість Гартлі. — Присядь.

Маєш не надто здоровий вигляд. Соєре, принеси Гартлі трохи води.

Мій молодший брат мовчки зникає. Він ніби зомбі, відколи його брата забрали.

— Я в порядку! — випалює Гартлі, відкидаючи Елліну долоню зі своєї руки. Вона знову обертається до тата й досі хитається. — Це через *тебе* Себастьян Роял постраждав!

В Аякше відвисає щелепа.

— Як ти *смієш* натякати...

— Натякати? — вона злісно перебиває. — Я не натякаю! Я констатую! Істон не з'явився б біля будинку сьогодні, якби ти не погрожував вислати мою сестру! Я не приїхала б за ним, якби він не приїхав побачитися з тобою!

«Що робиш це моєю провиною», — хочу заперечити, але занадто слабкий і надто, сука, боягузливий для цього. Однак це правда. Саме через мене все трапилося. Я винен в аварії, а не її тато.

Гартлі знову хитається, і цього разу Елла не вагається — стискає її передпліччя та щосили тягне вниз.

— Сядь, — наказує Елла.

Тим часом мій тато з батьком Гартлі знову змірюють один одного поглядами. Я ніколи не бачив свого тата таким розлюченим.

— Від цього не відкупишся, Рояле.

— Твоя донька була за кермом, Аякше. Їй пощастить, якщо не проведе свій наступний день народження в колонії для неповнолітніх.

— Якщо хтось і сяде в колонію, то це твій син. Господи, всім твоїм синам там місце.

— Не смій погрожувати мені, Аякше. Я можу зробити так, що мер опиниться тут швидше, ніж кліпнеш.

— Мер? Думаєш, у того нікчемного імпотента є яйця звільнити мене? Я в цій клятій країні виграв справ більше за будь-якого іншого окружного прокурора за всю історію Бейв'ю. Містяни розіпнуть його, а ти...

Вперше за три години я знаходжу свій голос.

— Гартлі, — кажу хрипло.

Містер Аякше зупиняється на половині слова. Він різко обертається до мене, в очах мерехтять іскри.

— Не говори до моєї доньки! Чуєш мене, малий виродку! Не кажи їй ані слова.

Ігнорую його. Мій погляд приклеєний до блідого обличчя Гартлі.

— Вибач, — шепочу їй. — Це все моя провина. Я спричинив аварію.

Її очі ширшають.

— Не кажи їй ані слова! — несподівано чую вже від мого тата, а не від її.

— Каллуме, — каже Елла, і здається такою ж вражею, як я почувуюся.

— Ні, — гримить він, його блакитні роялівські очі зосереджені на мені. — Ні слова, Істоне. Тут у гру могли вступити кримінальні звинувачення. А він, — тато злісно зиркає на Джона Аякше, ніби той ходяче втілення вірусу Ебола, — асистент окружного прокурора. Більше жодного слова про аварію без присутності наших юристів.

— Типові Рояли, — глузує Аякше. — Завжди прикривають сраки одне одного.

— Твоя донька врізалася в авто моїх синів, — сичить у відповідь тато. — Лише вона винна.

Гартлі видає жалібний звук. Елла зітхає і погладжує її плече.

— Ти не винна, — кажу Гартлі, не звертаючи уваги ні на кого більше. Так, ніби в кімнаті лише ми. Я і ця дівчина. Перша дівчина, з якою я захотів проводити час без роздягань. Дівчина, яку вважаю подругою. Дівчина, з якою хотів бути більше, ніж друзями.

Через мене вона стикається з люттям мого батька. І картає себе через аварію, яка не сталася б, якби я не намалювався. Колись мій старший брат Рід казав про себе Руйнівник. Він думав, що руйнував життя всіх, кого любив.

Рід помиляється. Це я в усьому партачу.

— Не переймайтеся, ми йдемо, — гарчить Аякше.

Напружуюся, коли він тупає до своєї доньки.

Елла обіймає однією рукою Гартлі за плече, ніби захищає, але мій тато різко хитає на неї головою.

— Нехай ідуть, — гаркає тато. — Виродок слушно каже — їм поряд із нами не місце.

У мене в горлі застрягає паніка. Не хочу, щоб Гартлі йшла. Їй особливо не хочу, щоб вона йшла зі своїм татом. Хтозна, що він зробить із нею.

Гартлі, очевидно, погоджується, бо миттю опирається, коли її тато намагається її схопити. Вона відмахується від Еллиної руки.

— Я нікуди з тобою не піду!

— У тебе немає вибору, — огризається він. — Я досі твій законний опікун, подобається це тобі чи ні.

— *Hi!* — голос Гартлі схожий на розкот грому. — Я не піду! — Її голова різко повертається до мого батька: — Послухайте, мій тато...

Їй так і не вдається домовити, бо наступної миті вона подається вперед та падає на підлогу. Звук, коли її голова вдаряється об плитку, житиме зі мною до смерті.